

بررسی اثر سطوح مختلف پروتئین و لیزین قابل هضم در جیره آغازین بر عملکرد جوجه های گوشتی
محمدصادق حسینی مقدم^{۱*}، ابوالقاسم گلیان^۲، حسن نصیری مقدم^۲، احمدرضاراجی^۲
دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه فردوسی مشهد،^۲-استاد، استاد و دانشیار دانشگاه فردوسی مشهد
*نویسنده مسئول: محمدصادق حسینی مقدم، ms.hosseini-moghaddam@yahoo.com

چکیده

این آزمایش به منظور بررسی تأثیر سطوح مختلف پروتئین قابل هضم و لیزین قابل هضم جیره غذایی بر عملکرد جوجه های گوشتی در دوره آغازین انجام شد. ۳۰۰ قطعه جوجه گوشتی نر سویه را س ۳۰۸ در سن یک روزگی به ۶ تیمار دارای ۵ تکرار و ۱۰ قطعه در هر تکرار اختصاص یافت. آزمایش در قالب طرح کاملاً تصادفی و به صورت فاکتوریل ۲×۳ انجام شد. پروتئین قابل هضم شامل دو سطح ۱۹ و ۲۲ درصد و لیزین قابل هضم شامل سه سطح ۱/۲۷، ۱/۳۵ و ۱/۴۳ درصد جیره غذایی بود. سطوح مختلف پروتئین قابل هضم در جیره ی آغازین بر وزن زنده، خوراک مصرفی و ضریب تبدیل غذایی اثر معنی داری نداشت ($p \geq 0.05$) در حالیکه سطوح مختلف لیزین قابل هضم اثر معنی داری بر مصرف خوراک روزانه، افزایش وزن روزانه و ضریب تبدیل غذایی در دوره آغازین داشت ($p < 0.05$). بیش ترین مقدار میانگین خوراک مصرفی روزانه و افزایش وزن روزانه در دوره آغازین مربوط به ۱/۴۳ درصد لیزین قابل هضم بود. افزایش سطوح لیزین قابل هضم به طور معنی داری سبب افزایش ضریب تبدیل غذایی گردید ($p < 0.05$). بنابراین به لحاظ آماری خوراک دارای ۱۹ درصد پروتئین قابل هضم و ۱/۳۵ درصد لیزین قابل هضم دارای بهترین عملکرد بوده است.

کلمات کلیدی: پروتئین قابل هضم-لیزین قابل هضم-عملکرد-جوجه گوشتی

مقدمه

در واحدهای پرورش طیور حدود ۷۵ درصد هزینه ها مربوط به خوراک می باشد. پروتئین و انرژی مهمترین مواد مغذی موجود در جیره هستند و تقریباً ۹۰-۸۵ درصد هزینه جیره را به خود اختصاص می دهند (۱۱). برای برطرف کردن تفاوت بین قابلیت هضم اسیدهای آمینه مواد غذایی تشکیل دهنده جیره طیور، می توان از روش جیره نویسی براساس قابلیت هضم اسیدهای آمینه به جای روش کل اسیدهای آمینه استفاده نمود (۵). در جیره های تجاری اسیدهای آمینه ای که از اهمیت بیشتری برخوردارند شامل اسیدهای آمینه گوگرد دار، لیزین و ترئونین است. لیزین به عنوان دومین اسید آمینه محدود کننده در جیره های غذایی بر پایه ذرت و سویا پذیرفته شده است. NRC (۷) پیشنهاد کرده است که جوجه های گوشتی در سنین ۰-۳، ۳-۶ و ۶-۸ هفتهگی به ترتیب باید ۱۱، ۱۰ و ۸/۵ گرم لیزین در هر کیلوگرم جیره غذایی داشته باشند. در مطالعات هولشمر و روزینک (۴) افزایش لیزین جیره از سن ۱ تا ۱۴ روزگی میزان تولید عضله سینه را افزایش داد، ولی تأثیری بر عملکرد جوجه ها در محدوده سنی ۱۵ تا ۴۹ روزگی نداشت. در طول دوره آغازین تغذیه و خصوصاً سطوح مناسب آمینواسیدها تأثیر زیادی بر تولید کلی پرندگان دارد. از بین آمینواسیدها لیزین بخاطر تأثیر زیادی که بر روی ماهیچه سینه دارد از اهمیت زیادی برخوردار می باشد. این آزمایش به منظور بررسی اثر سطوح مختلف پروتئین و لیزین قابل هضم در جیره آغازین بر عملکرد جوجه های گوشتی انجام شد.

مواد و روشها

برای انجام این آزمایش، تعداد ۳۰۰ قطعه جوجه گوشتی نر یک روزه سویه راس ۳۰۸ در قالب طرح کاملاً تصادفی بر پایه فاکتوریل ۲×۳ با پنج تکرار استفاده شد. جوجه ها، جیره های غذایی مورد آزمایش را به مدت ۱۰ روز (دوره آغازین) دریافت